

10 - Κωροί Μαφίων
Βουγενίων - Διμηγορί - Τριαν Επιστολ

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ 33

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ - ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 40 - 41
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΧΡΟΝΟΣ ΣΤ'

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ : ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1947
ΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7

ΣΟΛΩΜΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Τὴν χρησιμότητα τῶν Ἀρχειοφυλακείων ἔχουν ἀναγνωρίσει ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη. Τὰ Ἀρχειοφυλακεία τῆς Ἑπτανήσου ἰδρυμένα ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας καὶ λειτουργοῦντα μέχρι σήμερον, περικλείουν ὅλα τ' ἀρχεῖα τῶν διαφόρων Ἀρχῶν τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων, ὅσαι ἐκράτησαν τῆς Ἑπτανήσου, ὅλους τοὺς θησαυροὺς ἱστορίας, κυβερνητικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς.

Εἰς τὰ Ἀρχειοφυλακεία συνεκεντρώθησαν καὶ τηροῦνται μὲ τάξιν καὶ ὅλα τὰ ληξιαρχικά βιβλία τῶν ἐκκλησιῶν τῶν νήσων ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος μέχρι τοῦ 1841 καὶ κατόπιν διὰ Νόμου ἐκεῖνα τῶν διαφόρων Δήμων μέχρι τοῦ 1933, ὅτε πάλιν διὰ Νόμου κρατοῦνται ταῦτα εἰς τὰς Δημαρχίας καὶ τὰς Κοινότητες, Κύριος δὲ οἶδε, ἂν ἡ ἐκεῖ διατήρησις τῶν θὰ διαρκέσῃ πολὺ.

Αἱ ληξιαρχικαὶ πράξεις συντασσόμεναι ὑπὸ τῶν ἐφημερίων, ἐστέλλονται καὶ στέλλονται εἰς τὴν Δημαρχίαν καὶ κατεχωρίζοντο ἀριθμητικῶς εἰς ἰδιαιτέρα βιβλία Γάμων, Γεννήσεων καὶ Θανῶν καὶ τὰ βιβλία ταῦτα εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους ἐστέλλονται εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον, ὁπότεν ἐλάμβανον ἐπίσημον ἀντίγραφον οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ληξιαρχικῆς τινοῦ πράξεως.

Μετὰ τὸν εἰς Κέρκυραν θάνατον τοῦ Ἐθνικοῦ ποιητοῦ μας Διονυσίου Σολωμοῦ, συνετάχθη ἡ κατωτέρω ἀντίγραφος καθόσον γνωρίζω, ἀποβιωτήριος αὐτοῦ πράξις ἀντίγραφον τῆς ὁποίας ἐστάλη ἐκ Κερκύρας εἰς τὴν Δημαρχίαν Ζακύνθου καὶ κατεχωρίσθη εἰς τὸ βιβλίον Α' Θανῶν ἔτους 1857 ὑπ' αὐξ. ἀριθμὸν 180, ὡς κατωτέρω :

Κέρκυρα τὴν ἡμέραν δέκα τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους χιλίων ὀκτακοσίων πενήκοντα ἑπτὰ, Ἐ. Π., δυνάμει τοῦ ἰσχύοντος Νόμου, ὁ ὑπογεγραμμένος Ἐφημέριος τῆς Ἐκκλησίας Ἰ. Θ. Σπηλαιωτίσης καὶ Ἁγίου Βλασίου εἰς ταύτην τὴν πόλιν, δοθείσης τῆς ἀδείας παρὰ τοῦ Ληξιάρχου, ἔγραψε τὴν παροῦσαν ἀποβιωτήριον Πράξιν, ἀφορῶσαν τὸν Εὐγενῆ Κύριον Διονύσιον Κόμ. Σολωμόν, ἀποτυχόντα τὴν ἡμέραν ἑννέα ε. α. τὰς ὥρας δέκα Π. Μ. τοῦ ὁδεύοντος μηνὸς καὶ ἔτους, ἑτῶν πενήκοντα ἑννέα, ἦν δὲ υἱὸς τοῦ πτ. Κο. Νικολάου καὶ τῆς Κόμης Ἀγγελικῆς, γεννημένος εἰς Ζάκυνθον καὶ κάτοικος εἰς Κέρκυραν, καταστάσεως Κτηματίας. Ἡ παροῦσα Πράξις ἐγράφη ἐνώπιον τῶν Μαρτύρων κυρίου Ἰωάννου Δεσφίλα υἱοῦ τοῦ πτ. Σπυριδωνοῦ καὶ κυρίου Ἀ-

ποστόλου Τζανκόβια υἱοῦ τοῦ Ἀνδρέου, ὁ μὲν πρῶτος ἑτῶν εἴκοσι ἑννέα, γεννημένος εἰς Κέρκυραν καὶ κάτοικος εἰς τὴν ἰδίαν καταστάσεως Ἐκκλησ. ὑπηρετῆς, ὁ δὲ δεύτερος ἑτῶν εἴκοσι τεσσάρων, γεννημένος εἰς Κέρκυραν καὶ κάτοικος εἰς τὴν ἰδίαν, καταστάσεως Ἐκκλ. ὑπηρετῆς, οἱ ὅποιοι συνυπογράφονται μὲ τὸν Ἐφημέριον τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἐφημέριος Ἀλέξανδρος ἱερ. Κονοφάος. Ὁ Μάρτυς Ἰωάννης Δεσφίλας. Ὁ Μάρτυς Ἀποστόλης Τζανκόβια. — Ἰ. Μ. Παδοβάς ληξίαρχος.

(Ἐκ τοῦ περιθωρίου) Ζάκυνθος τῆ 4 τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1857 Ε. Ν. Διεβιάσθη παρὰ τῆς Νήσου Κερκύρας. Ἰ. Α. Μερκάτης ληξίαρχος.

Τὸ γένος τῆς μητρὸς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ποιητοῦ δὲν μνημονεύεται εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀποβιωτήριον πρᾶξιν, εἶναι ὅμως γνωστόν, ὅτι ἐκαλεῖτο Νίκη καὶ ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτῆ ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 16ου αἰῶνος, κατελθοῦσα ἐκ τῆς ὀχυρᾶς μεσαιωνικῆς πόλεως τῆς Μάνης Νίκλι ἢ Νύκλι. Ὁ κ. Σ. Κουγέας γράφει σχετικῶς [περιὸς Glotta 1—1909. Göttingen σ. 86—104] καὶ παρεδέχεται τὴν προέλευσιν τῆς πατρίδος τῶν Νικλιάνων οὐχὶ ἐκ τοῦ ὡς ἄνω, Νυκλίου, θεωρεῖ δὲ τούτους ἀπογόνους τοῦ Νικολάου de St Omer, ὅστις εἶχε κτίσει καὶ τὸ φρούριον εἰς τὴν Μάνην. Δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῶ τὴν μελέτην τοῦ κ. Κουγέα, τῆς ὁποίας τὴν πληροφορίαν μοι ἐγνώρισεν ὁ φιλόλογος κ. Δικαῖος Σ. Βαγιακάκος πάντως σημειῶ ἐνταῦθα, ὅτι εἰς τὴν Ζάκυνθον οἱ Νικλαῖοι ἐκαλοῦντο **Νικλαῖοι, Νικλιώτες, καὶ Νικλιδες.**

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

*

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Τὰ βραβεῖα τῆς Ἀκαδημίας

Στὴ διακήρυξη τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ τὰ βραβεῖα τοῦ 1947, διαβάζουμε, μέσα στ' ἄλλα, καὶ τοῦτο :

«Βραβεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως δραχμῶν 880.000 διὰ τὴν συγγραφὴν μελέτης περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐποποιίας ἀπὸ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 μέχρι τῆς λήξεως τῆς μάχης τῆς Κρήτης. Ἡ μελέτη πρέπει

Εύχαριστία στη Φύση

Σε σένα, ω Φύση, θάρχομαι
ξεκούραση απ' την άνομία να βρω,
ξεκούραση απ' τα λάθη των ανθρώπων
σε σένα, παρήγορη όμορφη,
στην αλλαγή, στις εποχές, στο θησαυρό
των άδολων κ' εύγενικών σου τρόπων.

Σκληρή κι' αν είσαι δίνεσαι
μ' άδρότατη ψυχή, με προθυμία, με χάρη
και κείνος που σε γνώρισε, θαρρεί,
παρθενικά ξανά πώς θα σε πάρη.

"Αλαλη βγαίνει ή μουσική
κρυφάπιαστη είναι των χορδών σου ή μελωδία
σά σκύψουμε, άμετάτρεπτη, παθητική
στις νύχτες πώς ακούγεται,
στά πρώινα, στά βράδυα,
στά σκοτάδια,
στις τρικυμίες και στην ευδία!

"Όλα μιά θάλασσα αγαθού
στά μάτια ενός παθού
γύρω στη φύση
τά δνείρα ξανάρχονται υπερήφανα
κι' οί πόνοι λησμονιούνται
σ' αυτήν όταν θά τρέξουμε
νά μας βοηθήση,
στη Φύση.

Γ. Κ. Σταμπολής

Εικόνα

Σκουπίζοντας τα χέρια σου στην άκρη της ποδιάς σου,
άκόμα ύγρα απ' τις τόξες σου φρονιίδες του σπριουδιού,
σιάζοντας ιό φουστάνι σου π' έδειχτε του κορμιού
τις χάμες άτεχνα, γοργά περνώνας σιά σγουρά σου.

μαλλιά το χέρι, στρίφτοντας μπουκλίτσες—τη ματιά σου
κάρφωνες πέμα, έρευνητή, στην άπλα του γι. λουδι.
χουσίφι σου στολίζανε τ' ώρηο κεφαλι ήλιου
στερνές άχιίδες—κιάστραφε χαρούμενη ή θωριά σου.

Καίμενη, Κοπετάνισα, καρδούλα πονεμένη!
Στά δόλωμβα, κμπουριστή, χρόνια τώρα ντυμένη,
κάθεσαι στο ίδιο το σκαλι με ξεσκισμένα στήθη.

τη θάλασα άγναντέβοντας που στον κρατάει στα βάθη.
Κι' άφου βαργιά ή Κατάρια σου ξεφύγει από τα χείλι,
έβλαβικά ξαναγυρνάς κι' άναφτεϊς το καντηλι....

Φώτος Σκετάδης

τόν λιμένα των Στυρών, έκινδύνευσε από στρα-
τιώτας του Μπετζαδέ, ζητούντας μισθούς, και μη
έχων ειμί 5 μόνον στριώτας ως ένοπλον δύναμιν
όστις και διεσώθη από τον Σαλαβατινάν.

(Συνεχίζεται)

Ένωμένοι

Στο παιδί μου

Λευκή ή ψυχούλα σου
κι' άγνή σά χιόνι
της νιότης τά δνείρα στο προσκεφάλι σου
σά ρόδου φύλλα σιγαπλώνει
και γέρνει να παραδοθής
σ' ύπνο βαθύ.

Κ' έγώ μες στην άγρύπνια μου κοιτώντας
τάχειλι σου σε φως χαμόγελου λουσμένο
απ' της όνειρικής χαράς σου τη δροσοπηγή
σταλιές να φτιάσουν και σ' έμένα περιμένω.

**

Στης ζήσης την άνώμαλη άπλωσιά
στράιες και μονοπάτια δλούθε πήρα
και μ' ιδρωτες και μ' αίματα συγκόμισα
σωρό την πείρα.
Συχνά τάγαπημένο χέρι σου άπλωνε
και παίρνε από την πείρα τη δακρυβρεγμένη
ό,τι θα εύκόλυνε το δύσκολο ταξίδι σου.
Νά σου χαρίσω τίποτ' άλλο δέ μου μένει.

Μιχ. Γ. Πετρίδης

Κάποιος Κούκος

Καθόσουν σπίτι μου άντικρύ,
λευκό κι' άγνό μπουμπούκι,
κι' ως ήσουν πλούσια και μικρή,
σε τριγυρίζαν κούκκοι.

Και κάποιος κούκκος βρωμερός
άλητης, τί χαρά του!
πολύς δέν περασε καιρός
και στην καρδιά σου ό τυχερός
σκαρώνει την φωλιά του.

Εύρηκε τόση θαλπωρή
κονιά σου ό ουχαμένος,
και τόση άγάπη, που άπορεί,
μά στο μυαλό του δέν χωρεί
κούκκος . . . ευτυχισμένος!

Δέν είν' αυτά κουτσομπολιά,
τά ξέρει ό κόσμος όλος,
πώς κάποια μέρα στη φωλιά
ποράτησε μιά κουτσουλιά
και το 'σकाο' άσυστόλως!

Δέν είν' ή πρώτ' αυτή φορά
κι' ούτε στερνή θέ νάνε,
όπου κοράσια μωρά,
παθαίνουν τέτοια συφορά
και πονοκεφαλανε!

Νικίος Μαινάλης

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Γεωργίου Σαμαροπούλου: ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΚΑΘ' ΑΘΗΝΑ, 1947.

Ο συγγραφέας του καινούργιου αυτού βιβλίου
δέν μας είναι καθόλου άγνωστος. Έχει στο ένεργη-
τικό του άγώνες σληηρούς κι' άνιότιστελείς, για
την καλλιτέρευση των άγροτικών ταξεων, κι' έχει
προσφέρει στον ώραϊον άγώνα του συνεργατισμού
και του Συνεταιριστικού Κινήματος, όλοκληρο το
πολύτιμο «είναι του».

Τόσο ως Γενικός Διευθυντής, άλλοτε της «Πα-
νελληνίου Συννομοσπονδίας Γεωργικών Συ. Όμων»
και Συμβούλος της Αγροτικής Γραμμής, όσο και
ός οϊευθυντής τώρα του άξιολογου περιουσιού «Συνε-
ταιριστικό Δελτιο» έχει άγωνιστεί με την πέννα και
τόν λόγο (είναι γνωστό, πώς είναι οξείτεχνης χει-
ριστής και των δυο αυτών όπλων) σκληρα για την
έξύψωση της Έλληνικής Αγροτιάς.

Τά πέντε κομμάτια του βιβλίου του κ. Γ. Σαμαρ.
είναι πέντε διάφορες περιπτώσεις άπο τη ζωή, που
θά μπορούσαν, καθώς κι' ό Ιοιος μας τό λέει, να γί-
νουν ένα ένωμέ.ο συνολο εύρύτερης πλοκής σ' έναν
μεγάλο τόμο. Γνωρίζοντας, όμως, πώς οι κριτοί μας
δέν είναι βυλικοί, για να χει ο άναγ.ώστης την άνε-
ση να ξεφυλλίζει εύκολα ένα μεγαλο και περιπλοκο
βιβλιο, το ξεχώρισε σε πέντε διαφορες ύπυσελεις—
είκόνες (άν προτιμάτε) οϊευκολύνοντας, έτσι τον κα-
θένα στο ά.έτυ διαραυμά του. Και στη οκψη του
αυτή, ό συγγραφέας φλινεται να έχει, πέρα για πε-
ρα, δικηο.

Ο κ. Γ. Σαμαρ. προΐδεάζει τον άναγνώστη του
πώς στις σελίδες του «βιβλίου της Γυναίκας» δέν θά
βρεί τίποτα το νέο και πώς μόνο στον τρόπο της πε-
ριγραφής προσπασει να καινοτομήρει. Κι' αυτό σω-
στό. Είναι τόσο γνωστό: πώς όλα τά θεματα έχουν
έκμεταλλευθεί άπο πολλούς, και πώς άξια έχει τό
πώς, ό καθέας, θά έκμεταλλευθεί (σα χειριστεί) τό
θεμα του—πώς δηλαδή θα μας παρουσιασει την ύ-
πόθεσή του. Κι' άπ' αυτή την πλευρά ό κ. Γ. Σαμ.
σημεωνει, με τό «βιβλιο της Γυναίκας» μοναοική
έπιτυχία.

Στα φανερώματα των υποθέσεων του μας δείχνει
κάποιο δικο του τρόπο, που φερνει την σφραγίδα
της μεγάλης πείρας, της βασιείας μελέτης και της
έμπεριστατωμένης κοινωνικής έρευνας.

Νά, λ. χ. τί μας λέει, στο τελευταίο του διήγημα
την «Μάρα» σελ. 93.

«... Έμεις οι άνδρες άρχούμεθα πολλές φορές σε
κάτι λιγότερο. Σε μιά άπλη συμπάθεια, σε λίγα ψύ-
χουλα σιοργής άπο τό σπάταλο τραπέζι της γυναι-
κής καρδιάς. Σεϊς, όμως, (λέει στις γυναίκες) δέν
δέχεστε συμβιβασμούς. Δέν άνέχεσθε ύρους. "Η όλα
ή τίποτα! ...».

Και πάρα κάτω στη σελίδα 97:

«Η άγάπη δέν έχει καμία σχέση με τη χειμωνιάτικη
παγωνιά. Θέλει ήλιο, θέλει ζεστασιά, θέλει έγκαρδιό-
τητα, σαν τις άνεμώνες, που περιμένουν τ' Άπρι-
λιάτικα χάρια για να φουντώσουν.

—Κι' όταν λείφουν αυτά, με πίο τρόπο θά μπορέσει να
ζήσει τ' άπαιτητικό αυτό λουλούδι;

—Με τό να κάμει κανένας την άγάπη σκοπό της ζωής
του. Ζητώντας και βρίσκοντας στον έαντίον την
άνταπόδωση, που δέν είναι τίποτ' άλλο άπο τη βα-
θειά ίκνοποίηση ν' άγαπās».

Και μιά άκόμα σκέψη, του συγγραφέα, στη σε-
λίδα 104. του ίοιου διηγήματος:

«Τό κνηγητό της γυναίκας, που σκέφτεται διαφοροτικά
άπο μας, κακοποιεί τον έρωτα κατά τον χειρότερο
τρόπο».

Ο κ. Γ. Σαμαρ. μπορεί να μη κάνει ρεαλισμό.
Φιλοσοφεί, όμως, πάνω στον έρωτα και στη γυναικα
της οϊκίας τη σκέψη κατάγυμνη μας παρουσιάζει κι'
ας μη πυραοχειοι. ή Ύψηλή Κριτική ως «πικάνικη»
τη «μουσταροα της φιλοσοφίας του».

Γελεώνοντας, εω, το προχειρο τοίδο σημείωμά
μας για τό «βιβλιο της Γυναίκας» θελουμε να προ-
σιεσουμε, έτσι, σαν «επισορπισο» τα πάρα κάτω λό-
για, που γράφει στο «Ιαχυροόμο» του Βόλου διακε-
κριμενος Βουλώνης κριτικός, για τόυτό τό βιβλιο.

«Θαρρείς πώς είναι ένα όλοκληρο δάσος, (τό
βιβλιο του κ. Γ. Σαμαροπούλου) γεμάτο πολύβουα
δένιρα, φουντωμένα ρουμάνια και κελαρυσια ρυά-
κια, αδικυκλεισμενο οϊου, γυαλινους τοίχους μας
σέρμας».

Z

*Άλλη Κωτάκη: «ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ» Δεύτερη έκδοση,
Αθήνα, 1946 - Έκδοτης Α. Ν. Μαυριδης.

Οι «Κατακτητές» (καθώς μας πληροφορεί κι' ό
έκδοτης τους, στην τελευταία σελίδα του βιβλίου)
κυκλοφύρησανε για πρώτη φορά, άπο τις έκδοσεις
«Καοταλιας» κατά το τέλος του 1935, κι' άπαγο-
ρευτήκε ύστερα ή κυκλοφορία τους. Τώρα στην δεύ-
τερη έκδοση τους κυκλοφύρουδν (κατά τον έκδοτη
πάνιο.ε) σε τρεις χιλιάδες άντιτυπα στην άρχική
μορφή τους έκτός μιας κάποιας αισθητικώτερης χρη-
οιμοποίησης της οημοτικής μας γλώσσας, που και
στις 113 σελίδες του βιβλίου (ιοίο κατά τη δική
μας τη γνώμη) είναι δουλεμένη άριστοτεχνικά, που
νά μη μπορεί εύκολα κανεις να της βρεί ψεγάδια.

**

Τό βιβλιο τοτο είναι άρκετά τολμηρό και θά
μπορούσε ό κάθε προχειρολόγος έξειάζοντάς το έ-
πιπόλαια να τό κατατάξει, με χωρίς μεγάλη δυσκο-
λια, στην κατηγορία των βιβλίων, που γράφονται
πάνω σε κομένα άχνάρια και με όρισμένη κομματι-
κοπολιτική οκοιμοίτητα έξυπνητική μιας παρατά-
ξεως. Και να κατηγορηθεί κι' όλας ό συγγραφέας
του, πώς στρατεμένος δουλεύει για κάποιο κακό
κοινωνικό σκοπό. Και θά μπορούσε ό έπικριτής του
κ. Κωτάκη να στηρίξει καλά την κατηγορία του με
κειμενα αυτών τούτων των «Κατακτητών».

Τό πράμα, όμως, κατά τη δική μας ταπεινή
γνώμη (γνώμη ενός ανθρώπου, που δέ του άρέσουν

καθόλου οι ακρότητες και που δεν συγχωρεί ποτέ του, κεινους τους πνευματικούς ανθρώπους, που στραιμένοι γράφουν κατά παραγγελία) δεν μπορεί να το πάρουμε ξίσι. Ούε και για κεινους ακόμα τους συγγραφείς που ή στράτευση τους είναι ξώφθαλμη. Το κάθε τι πρέπει να τό εξετάζουμε βαθύτερα και να τοποθετούμε τά πράγματα έκει που πρέπει, χωρίς προκαταλήψεις και προτίμιες.

Είπαμε πώς το βιβλίο του κ. Α. Κ. είναι τολμηρό. Μερικά του μάλιστα, σημεία κακομεταχειρίζονται και την αιιοθητική—που υποτίθεται πώς έχει ό κάθε αναγώσιης.

Τί φταιει, όμως, γι' αυτό ό συγγραφέας του άφοδ ή πραγματικότητα της κοινωνικής μας ζωής είναι σε πάρα πολλά σημεία δυστυχώς ίείοια :

Να του πουμε ότι έγραψε σαν προμετωπίδα ό μακαριτης ό Πελλερέν στα « Ηφαιομεία του » : «Ώτι δεν είναι όμορφο, ώ ! μη μοδ το θυμίζεις ! » θάϊαν σαν να του λέγαμε εκκλώς έχουν τά κάκα.

Ο κ. Α. Κ., λοιπόν, δεν φταιει (άφοδ τό κακό ύπάρχει) αν ξεσκεπάζει πολλές κοινωνικές πληγές και με το μασωρεμένο νυσέρι του (ιην πέννα του) μάς ιίς παρουσιάζει ζωντανές σιά ματία μας. Φταίμε έμείς, που ό καθένας μάς από τή θέση του δεν έκαμε τίποτα πο.έ για ιών ακατανομάσιων κακών αυτών πληγών τό γιάτρεμα.

Από ιις πολλές αύιές κοινωνικές πληγές, που μάς ξεσκεπάζει ό συγγραφέας των «Κα.ακτητων» δίνουμε, έτσι σαν δείγμα, μια. Τούτη οώ :

«Στην άκουσε από τον τό ίδιο, τό γνωστό :

Τά φαινόμενα μαρτυρούν. Τι να σου κάμω ; . . .

«Η Νιάνια τή φοράν αυτή δεν είχε τον τρόπο να εξαλείψει τά φαινόμενα, όπως έκανε πάντα. Άλλοτε έδινε τήν ψυχή και τό κορμί της, σε χροήμα μετωσιωμένα. Μα τώρα ; Έκυμε από συνήθεια τήν κίνηση που δίνει, αλλά μαρμαρωσε κι' άφέθηκε να τήν δόηησουν μέσα στο φρούριο με τά σιδερόφραχτα παράθυρα—στο νοσοκομείο.

«Εκεί μέσα έπαιψε να άπάρχει ή Νιάνια. Υπήρχε, όπως τό αίμα και τό σώμα της για άλλωιούνη πιό χρήση. Υπήρχε σαν ύλικο για τά πειράματα που κάνανε οι σπουδαστές και οι γιατροί.»

«Έτσι λοιπόν, (για μάς τούλάχιστο) αντί ν' άπαγορευτούν οι «Κατακτητιές» άπ' τήν κυκλοφορία θάϊαν καλλίτερα να διαραζοντανε πάρα πολλές φορές από έκείνους, που έχουν τά κρατικά και τά κοινωνικά «πρωτεία» για ν' ανοίξουν τά μάτια τους πιό έντογα κι' ειλκρινά, και να κάνουν μια ώρα αρχίτερα, ότι έπιβαλλεται για των κοινωνικών αυτών πληγών τή θεραπεία και τήν έξάλειψη.

Paul Géralou «ΤΟ ΠΡΕΛΟΥΝΤΙΟ» Άπόδοση Γ. Φουσαρά. Έκδοση «Νέων Χρονικών» Άθήνα, 1947.

Μέσα σ' έξήντα πυκνοτυπωμένες σελίδες μάς παρουσιάζει, ό κ. Γ. Φουσαράς πραγματικά άριστο-

τεχνικά άποδομένο τό «Πρελούντιο» του Paul Géralou.

Ο κ. Γ. Φ. δεν είναι πρωτοφανέρωτος ούτε άγνωστος στα γράμματά μας, για να έχει ανάγκη του δικού μας παρουσιάσματος.

Έπειδή, όμως, μάς έχει ως τά τώρα, παρουσιαστεί περισσότερο σαν μελετητής και κριτικός γι' αυτό θέλουμε ιδιαίτερα να ύπογραμίσουμε τό λογοτεχνικό του ταλέντο, που και μέσα στις σελίδες του «Πρελούντιου» τό ξεχωρίζουμε πλούσιο, όπως συμβαίνει για κάθε άληθινό λογοτέχνη.

Γι' αυτό και δεν άντεχουμε σιόν πειρασμό να μην αντιγράψουμε έοδω, κι' έτσι στην τύχη, ένα κομμάτι από τήν ίση σελίδα.

—“Αν έξέρατε πόσο όμορφο είναι τό βουνό ! Δεν τ' άπάντησε. Μάντεψε πώς περιμενε λογία άπ' αυτόν, ένα κύμα από λόγια βιαιτικά, κανιερά, πεισιτικά, που ύ' άκανε ίσως πώς τά πιστεύει, που θά τή βοηθούσαν ίσως να σωπάσει. Μα δεν μπουρούσε να τής πεί ψέμματα. “Ηξερε πώς μόνον ό πόθος του δικαιώνει τήν αξιωση του. Ένας πόθος χτηνώδικος και σύγκαιρα εύγενικός, που δεν ήθελε μήτε να τον άπαρνηθεί. μήτε και να τον μασκαρέψει. Κατάλαβε τή σιωπή του και θέλησε να 'ναι ειλκρινής κι αυή. Σήκωσε τό κεφάλι, κι' όμολογήσανε τά μάτια της : «Καλά λοιπόν, ξέρω, παραδέχομαι, δεν θυμώνω. Μα δώστε μου λιγον καιρό ! Μη με βασανίζετε ! Είναι σοβαρά όλα τούτα Φύγετε ! » “Εσκυψε πολν χαμηλά και της φίλησε τό χέρι. —Σάς άφήνω. μονομούρισε. Μην πείτε υποτα. Θά σας τηλεφωνήσω άποψε.

Γλώσσα άπλή και στρωτή, καθαρόαιμη δημοτική, χωρίς ακρότητες και υπεμβλες : οιι, δηλαοή, ξεχωρζει τον άληθινο του λόγου τεχνίτη.

Βούλα Γλυκού - Ξυπολιά. «ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΑΛΩΝΙΑ» Εύβοϊκά, λαογραφικά διηγήματα. Άθήνα 1947.

Η κ. Β. Γλυκού - Ξυπολιά μάς πρωτοπαρουσιάζεται με μία έργασία (με τις «Εύβοϊκές Γωνίες» όπως είναι ό υπότιτλος των «Στοιχειωμένων Άλωνιών») πουνε γραμμένη με διάθεση άγνη και πηγαία και που μάς ζωντανεύει άληθινά τή βασανιομένη ζωή των χωρικών μας.

Γραμμένα, τά λαογραφήματα τούτα, στο ιστορικό Γριπονησι, κι' έμπνευσμένα από τήν έλληνική ζωή και φύση, είναι πειραδακία άνεχιμητα, που πάρα πολν χρειάζονται για τό χίσιμο του Μεγάλου Μνημείου της Λαογραφίας της Έλληνικής.

Ο μικρός, από 100 σελίδες, τοιιος τόμος της κ. Β. Γ. Ξ. περιέχει 8 διηγήματα. Τά 6 από οαύτα τά όόβαλε στον περιουνο διαγωνισμό της «Ένώσεως Έλληνων Λογοτεχνών» κι' έβραβεύτηκαν. Και μονο για τό φανέρωμα του γνήσιου τουτου Έλλην. Λαογραφικού ύλικού ή βράβευση, των διηγημάτων τούτων, ήτανε μία πράξη έπαινετή.

Γι' αυτό και περισσότερα άπ' όσα λέει στην άπό-

Περιοδικά

«Νέα Έστία»

Έκτάκτως ένδιαφέρον τό τεύχος της 15 Αυγούστου 1947. Άπό τά περιεχόμενά του : κείμενα των κ. κ. Ι. Σεφέρη, Γ. Θεοτοκά και Κ. Παράσου για τις φιλολογικές «κλίκες», έλεγχος των κριτικών άντιλήψεων του κ. Άγγ Σικελιανού από τον κ. Καρθάιον, παρατηρήσεις του κ. Π. Χάρη περί της πνευματικής μας ήγεςίας, πεζογραφήματα των κ. κ. Γ. Χατζίη. Τ. Παπατζώνη, Μιχ. Ροδά. Γ. Πράτσικα, Γ. Μπεράτη, βιβλιοκρισία των κ. κ. Γ. Σωτηρίου και Αιμ. Χουρμούζιου και σχόλια επί όλων των φιλολογικών και καλλιτεχνικών γεγονότων

«Βωμός»

Τό καινούργιο περιοδικό του Πύργου, της 'Ηλείας υπό τήν διεύθυνση του διαλεχτού Πυργιώτη λογοτέχνη κ. Τάκη

φασή της ή κριτική έπιτροπή, που τά βράβευσε δεν ήμπορει κανένας να προσθέσει.

Νά τό ουσιαστικό μέρος. που και ή συγγραφέισα τό άναφέρει στο πρόλόγο της.

«Σειρά από λαογραφικά διηγήματα πολν ένδιαφέροντα και εύχάριστα, γραμμένα με άπλότητα και ειλκρινειαν παρθενικήν, δυνατοδ ύφους, ζωηράν περιγραφήν και αισθηματικήν θερμότητα. Πισται άπεικονίσεις της έπαρχιακής ζωής και της χωρικής φτωχολογιάς ή άφήγησις έχει γοργότητα, σί παρατηρήσεις προσεκτικά, λεκτικό καλό, που ταιριάζει σε λαϊκές ύποθέσεις. Άγνή ψυχική διάθεση».

Κριτ. Άθανασούλη : «ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΝΕΜΩΝ» ήρωϊκή ραψωδία, Άθήνα 1947.

Ο κ. Κριτ. Άθανασούλης δεν είναι άγνωστος στα γράμματά μας. Μάς έδωσε τον «Κάϊν και τον Άβελ» τό 1940, τήν «Πολιτεία της νύχτας» τό 1943 τό «Ω Γλυκό μου έαρ» τό 1945 και τό σημερινό του «Τραγούδι των πέντε άνέμων» που (για μάς τούλάχιστο) είναι και τό πιό άρτιο τεχνικά, έργο του χωρίς να ύστερεί και σ' έμπνευση.

Ο 'Ελεύθερος στίχος του άρμονικός, διαλεγμένα τά λόγια του, χωρίς καθόλου ακρότητες δείχνουν πώς ό ποιητής κοιτεύει να στάσει τον δρόμο του. 'Ιδού ένα μικρό δείγμα της ποιητικής τέχνης του κ. Άθ. από τό «Προμήνεμα», σελίδα 6.

Καθήστε στην πράσινη ποδιά του βουνοδ πριν γίνει στάχη και βοδρκος. Όταν θάρθουν τά σύνεφα τόσο κοντά μας να κάνουν τό φώς μας δίχως νόημα κανείς δεν θά καταδεχτεί να περάσει στην αιωνιότητα χωρίς μία πληγή στην καρδιά του.

Κι' άλλους τόσους στίχους ακόμα από τά «Δάκρυα του Ουρανοδ τής Άγίας και Μεγάλης (της Έθνικής μας) Παρασκειής» σελίδα 43-44.

Σήμερα μαδρος ουρανοδ, μέρα και νύχτα μαδρες δεν είναι τά πουλιά στα σύματα όπως τά μεσημέρια δεν είναι τό τραγούδι μέσ' τά χείλη μας όπως σαν πριν πε-

θάνει δεν ραχατεύουν στις ροδακινίες μας τά τζιτζίκια μέσ' τις ψυχές κοκάλωσε τό κρύο άπ' τή σιωπή τώρα ή αύγή δεν κατεβαίνει άπ' τά βουνά μας.

Αυτή είναι ή συγκρατημένη και άπαλή ποίηση των «Πέντε Άνέμων» του κ. Κρ. Άθανασούλη.

Δόξα. Έλάβαμε τά δύο πρώτα τεύχη με διαλεχτή συνεργασία και πολν καλή εμφάνιση.

«Σκύρος»

Μάιος - Ιούνιος 1947 - Τεύχος 3. Τοπική Έπιθεώρηση, που βγαίνει στην Άθήνα με διαλεχτές συνεργασίες κοί π' άγωνίζεται σκληρά με παρησία και θάρρος για τό άνέβασμα της πνευματικής, καλλιτεχνικής και οικονομικής στάθμης του γραφικού νησιού.

Δελτίο «Έλληνικής Μέριμνας»

Στό ύπ' αριθ. 10 του πάρα πάνω Δελτίου, σημειώνουμε ιδιαίτερα τό με τον τίτλο «Έ λ λ η ν ό π ο υ λ α » άρθρο της κ. Πιπίτσας Χ. Ζητρίδου. Γραμμένο με έθνικό παλμό πατριωτική συγκίνηση κι' ώραία λογοτεχνική γλώσσα.

«Έπτανησιακά Φύλλα»

Περιοδική, Φιλολογική, Λαογραφική και Ιστορική έκδοση του καινούργιου Λογοτέχνη κ. Ντίνου Κονόμου στη Ζάκυνθο.

Τό όγδοο τεύχος του μήνα Αυγούστου άφιερωμένο όλόκληρο με στοργή, κατανόηση, κι' ένθουσιασμό άξιοσημείωτο, στον νεώτερο Έλληνα Πινδαρο : τον Ζακυνθινό Άντρέα Κάβρο.

«Δωδεκάνησος»

Φύλλο 58. 258. Τετρασέλιδο με πλούσια Δωδεκανησιακήν ύλη, που φανερώνει τή προσπάθεια και τους σκληρούς άγώνες ενός άγνουδ Δωδεκανησιού άγωνιστή, του Διευθυντού της, κ. Μιχ. Θ. Σκευοφύλοκα, για τή καλλιτέρεψη γενικά της ζωής της ελεύτερης, πιά μαρτυρικής Δωδεκανήσου.

Καινούργια βιβλία

Η «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ» του κ. Δημ. χατζηκωνσταντή, ή ό οία έξεδόθη και εκυκλοφόρησε τελευταίως είναι ένα πολύτιμον βιβλίο. Η Καρυστος από της Πελαγονικής έποχής μεχρι σήμερα, ό άθλητισμός της, αϊ έπιστήμαι, τα γράμματα, ή λαογραφία της, τά αίνεματα και τά γνώμικά τη , τά έθιμα, οι γιορτές και τά παρομύθια της είναι τό ύλικόν, τό διοιον συνεκέντρωσε και ένεφανισε με έξαιρετικήν έπιμέλειαν ό συγγραφέας έπειτα από πολυμήνους προσπάθειας.

Γεωργ. Α. Τσουκάντα : ΠΕΣΤΡΟΦΕΣ ποιήματα, Άθήνα 1947. Διακόσμηση Φάνη Κ. Σακελλαρίου.

Τό Ιόνιον Συμπόσιον

Τό πρώτον προσωρινόν συμβούλιον του ίδρυθέντος έν Άθήναις Έπτανησιακού Σωματείου «Ιόνιον Συμπόσιον» άπετελέσθη έκ των κ. κ. Μ. Βαλλιάνου προέδρου, Σ. Μαρινάτου και Κ. Σολοδάτου αντιπροέδρων, Δ. Βούμβραχη γενικού γραμματέως Ι. Φωκά ειδικού γραμματέως, Δ. Σκούρη ταμία, Π. Βιλάνδου εφόδρου, Χ. Ρουχατά και Κ. Γιαννάτου κοσμητόρων και Σ. Άργυρου Γ. Γαλιατσάτου, Δ. Καρβελλά, Γ. Αιμάτη Γ. Καρβαδία και Δ. Καλλονά συμβούλων. Η δευτέρα έν συμποσίω συνεδρίασις έγινε τήν Κυριακήν (17 Αυγούστου 1947) εις τήν παρά τό τέμμα Κυψέλης ταβέρναν Κοράκη. Κύρια Θέματα : Ομιλία του Ζακυνθίου λογιού κ. Άντ. Μάτεσι «Οδυσσεός και σειρήνες» και του Κεφαλληνος συγγραφέως Π. Κατηφόρη «Λογοτεχνία και έπιστήμη». Έπακολούθησε Έπτανησιακή συζήτηση από Έπτανησιους λογίους και έξετελέσθησαν Έπτανησιακά τραγούδια από χορωδιαν του Ζακυνθίου καθηγητού του Ωδείου κ. Σπ. Καψάσκη.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ίδιοκτήτης : **Αντρέας Ζώντος**
Γραφείον : Ὁδὸς Φοβιέρου 7 - Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Ἐξαμηνία δραχμαὶ 5.000 — Ἐτησία δραχμαὶ 10.000
Δῆμοι, Κοινότη., Τράπεζες, διάφ. ὀργανισμοὶ δρχ. 20.000

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Ὀλόκληρος σελὶς δρχ. 120.000, 1/2 δρχ. 60.000, 1/4
δρχ. 40.000.—Διὰ περισσοτέρας τῆς μιᾶς δημοσιεύσεις,
ὡς καὶ διὰ μικροτέρας καταχωρήσεις, ἐπιστημονικὰς
εἰδοποιήσεις, ἀγγελίας κ.τ.λ. ἰδιαίτερα συμφωνία.

* Ἀμερικῆς ἔτησιᾶ δολλάρια 5.

Γράμματα, ἐμβάσματα, ἔντυπα, συνεργασίαι κ. λ. π.
Πρὸς τὸν κ. **Ἀντρέαν Ζώντον**—Φαβιέρου 7 - Ἀθήνας

Γενικὸς οἰκονομικὸς Ἀντιπρόσωπος δι' ὀλόκληρον τὴν
Εὐβοίαν : **Γεώργιος Κ. Σκούρας**, Δικηγόρος,
Ἀβάντων 6 — Χαλκίδας

Ἀντιπρόσωπος Πύργου Ἠλείας : **Τάκης Δόξας**
» Βόλου : **Λευτέρης Πορτοκαλόγλου**

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1.000

Ἀλληλεγραφία

—**Κων Γ. Τζωμ**, Πύργου Ἠλείας. Πήραμε τὰ δύο κομμάτια σας Δὲν μᾶς ἱκναιοποιεῖ, ὅμως οὐδε τὸ «Παιχνίδι σας με τὸ φεγγάρι» οὔτε καὶ τὰ «Διοταίρια» σας.—Δουλέψετε ἀκόμα καὶ διαβάστε πολὺ.

*

Λογοτεχνικοὶ Γάμοι

Στις 31 τοῦ Ἰουλίου στὸ πρό τοῦ Σχολείου τῶν Εὐεπιδων γραφικὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπη καὶ μέσα σέ σιενὸ λογοτεχνικὸ καὶ συγγενικὸ κύκλον, ἔκαναν τοὺς γάμους τῶν ὀ φίλων λογοτέχνης καὶ ποιητῆς κ. Γιάννης Φιάσιος (Περὶάνδρος Δανοπούλου) μετὰ τῆς, μετὰ σπάνια χαρίσματα κ' ὁμορφίης προικισμένης, Διδῆς Εἰρήνης Κοσμάδακη.

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» τοὺς ραίνουν μετὰ τὰ εὐοσμητέρα λουλούδια τοῦ Ἀηλαντιοῦ πεδίου, ποῦνε δημοσιωμένα μετὰ τὸ γάργαρον νερὸ τῆς γειτονικῆς Πηγῆς Ἀρέθουσας.

*

Στὸ Προσεχές

«Ἡ τεχνικὴ στὴ ποίηση». Διάφορες γνώμες, ποῦ εἰπώθηκαν στὸ εἰκοστὸ ὄγδοον «Σαββατόβραδον» τοῦ Τρίκκη.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΦΦΑΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΔ' ΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

ΔΕΧΕΤΑΙ 3-8 Μ.Μ.

ΣΚΟΥΦΑ 59 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπὸ τὴν Κίνηση τῆς Ἐνώσεως Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν

Τὸ βράδον τῆς Παρασκευῆς 11/7 ἐγένετο μεγάλη συγκέντρωση τῆς πάρα πάνω Ἐνώσεως στὸ θερινὸ κέντρο «Λεμενιές» πρὸς τιμὴ τοῦ συμπροέδρου τῆς, διαπρεποῦς νομομαθοῦς καὶ διαλεχτοῦ λογοτέχνη καὶ ποιητῆ, Ζακυνθίου κ. Ἀντωνίου Μάτεσι, μετὰ τὴν εὐκτασία τῶν ὀδοντάχρονων του.

Τὸν τιμῶμενον προσεφώνησε, μετὰ λίγα ἐγκάρδια λόγια, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως κ. Δημήτριος Καλγερόπουλος. Ὑστερα πῆρε τὸν λόγο ὁ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Β. Βουλῆς κ. Διον. Π. Καλογερόπουλος, ποῦ ἐπλεξε ἕνα ὀπέρροχον ἐγκώμιον τοῦ τιμωμένου, καὶ ποῦ ἀνέφερε τὴν ἱστορικὴ προέλευση τῆς οἰκογενείας του, τὴν ἐξαιρετικὴν τούτου ἐπίδοσιν ἐπὶ τὴν νομικὴν ἐπιστήμην καὶ τὰ γράμματά μας, γενικά, ποῦ χάρις καμμίαν ἀπιστία ἐκαλλιέργησε καὶ καλλιεργεῖ μετὰ τὴν ἐπιτυχία. Ἀναφέρθηκε ἐπὶ τῆς νομικῆς, κοινωνικῆς καὶ φιλολογικῆς του συγγραφῆς καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως τοῦ θαλεροῦ προεβύτη καὶ κατέληξε μετὰ τὴν εὐχὴ νὰ γιορτάσει καὶ τὰ φιλολογικὰ του ἑκατόχρονα μετὰ τὴν ἴδια χαρὰ κ' ἀπόδοσιν πνευματικῆς ἐργασίας.

Ἀπάντησε, μετὰ σεμνότητος, ποῦ διακρίνει τοὺς πνευματικούς ἐργάτας, ὁ κ. Μάτεσις καὶ ἡ ὀραία πνευματικὴ γιορτὴ ἔληξε μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν, παρὰ τοῦ ἰδίου τοῦ τιμωμένου καὶ τῆς κ. Μ. Δαβαρούκα τραγουδιῶν του καὶ μεταφράσεις του ἀπὸ τὸν Χάϊνε καὶ τὸν Στεκέτι.

Τὴν Κυριακὴν 20/7 ἡ Ἐνωσις ἐπραγματοποίησε τὴν εἰς τὸ Σούνιον ἐκδρομὴν τῆς καὶ τὴν 3/8 ἐξέδραμε ἐπὶ τὴν Χαλκίδα.

*

Λογοτεχνικὰ Πένθη

Στέφανος Δάφνης

Ἐνας ἀκόμα ἐργάτης τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων μᾶς ἄφησε, ἡσυχὰ κ' ἀθόρυβα γιὰ πάντα. Ὁ Στέφανος Δάφνης (Ζωϊτόπουλος) πέθανε ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ Δάφνης λογοτέχνης τῆς περσομένης φιλολογικῆς γενεᾶς, ἀπὸ τὸ θάνατον τῆς ἀγαπημένης συντρόφου τῆς ζωῆς του—τῆς ποιητρίας Αἰμιλίας Δάφνης—εἶχε παραμερίσει ὅλως διόλου ἀπὸ τῆς ζωῆς. Εἶτανε βέβαιος, πάντα σεμνὸς κ' ἀθόρυβος, ἀλλὰ τὸ χάσιμον τῆς Αἰμιλίας του, ἦταν γι' αὐτὸν καίριον ψυχικὸ χτύπημα καὶ τὸν εἶχε κάνει ν' ἀποσυρθεῖ ὀλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὁ Δάφνης εἶχε γεννηθῆ στ' Ἄργον τὸ 1882 κ' ἔκαμε λίγα χρόνια καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν ἐπὶ τὸ Γυμνάσιον τ' Ἀναπλιῶν. Ὑστερα ἐπεδόθηκε μετὰ ἐπιτυχία ἐπὶ τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν λογοτεχνίαν. Στὰ 1911 παρουσίασε τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν : «Ὁ ἀνθισμένος Δρόμος» ἐπὶ τῆς 1920 βραβεύθηκε μετὰ «τ' ἀνοικτὸ παράθυρον»—δεύτερη ποιητικὴ συλλογὴ του, ἐπὶ τῆς «Φιλαδέλφειον Ποιητικῶν Ἀγῶνας».

Ὁ ἀληθινὸς λογοτέχνης ἔγραψε καὶ ἐδημοσίεψε πολλὰ διηγήματα, παρμένα ἀπὸ τὰ παιδικὰ καὶ νεανικά του χρόνια καθὼς καὶ πολλὰ μονόπρακτα δραματάκια μέσα ἐπὶ τὰ ὀποῖα ξεχωρίζει «τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιᾶς» ποῦ παύχτηκε ἀπὸ σκηνῆς κατὰ τὸ 1927.

Ἀπὸ τὰ τελευταῖα του δημοσιεύματα εἶναι ἕνα πορτραῖτον ποῦ δημοσιεύτηκε ἐπὶ τὸν «Βωμό» τοῦ Πύργου - Ἠλείας, τοῦ Διον. Κόκκινου, ποῦ εἶχε προοιτισμένον ἐπὶ τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην, ποῦ ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὸ τοῦ θανάτου του, ὀπως εἶναι γνωστὸ, ἐργαζότανε.

*

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα»

Φύλλα τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» πωλοῦνται ἐπὶ τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν : **Καλλάρου** Σταδίου 38 -- **Βιβλιοχαρτεμπορικὴ** Σταδίου 51 — Καὶ ἐπὶ τὴν Χαλκίδα ἐπὶ τὸν πρακτορεῖον Ἐφημερίδων **Σιαμέλα**, ὀδὸς Ἀβάντων.

ΤΥΠΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ Καποδιστριαίου 36, τηλ. 54.916